

Hàn Mặc Tử

Rướm Máu

Ta muốn hồn trào ra đầu ngọn bút;
Mỗi lời thơ đều dính não cân ta.
Bao nét chữ quay cuồng như máu vọt,
Như mê man chết điếng cả làn da.

Cứ để ta ngất ngư trong vũng huyết,
Trải niềm đau trên mảnh giấy mong manh;
Đừng nằm lại nguồn thơ ta đang siết,
Cả lòng ta trong mớ chữ rung rinh.

Ta đã ngậm hương trắng đầy lỗ miệng,
Cho ngây người mê dại đến tâm can,
Thét chòm sao hoảng rơi vào đáy giếng,
Mà muôn năm rướm máu trong không gian.